

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 42

гр. София, 13.01.2023 г.

АПЕЛАТИВЕН СЪД - СОФИЯ, 8-МИ НАКАЗАТЕЛЕН, в закрито заседание на тринадесети януари през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Пламен Дацов

Членове: Димитър Фикийн
Светла Букова

като разгледа докладваното от Димитър Фикийн Въззивно частно наказателно дело № 20231000600016 по описа за 2023 година

образувано по жалба на адвокат Ж. Ж., защитник на подсъдимия П. Д. В. и адвокат К. М., защитник на подсъдимия О. П. В., против протоколно определение от 13.12.2022 г. по нохд № № 4620 по описа за 2022 година на Софийски градски съд.

Производството е по реда на глава двадесет и втора НПК.

С обжалваното определение е оставено без уважение искането на защитата на подсъдимите П. Д. В. и О. П. В. за прекратяване на съдебното производство и връщане на делото на Софийска градска прокуратура за отстраняване на допуснати съществени процесуални нарушения и искането за изменение на мярката за неотклонение на подсъдимия О. В..

Недоволни от така постановения съдебен акт са останали двамата подсъдими и защитниците им адв. Ж. и адв. М. и на основание чл.249, ал. 3 НПК са го обжалвали. В жалбите, подадени от защитниците на подсъдимите, са релевирани съображения за неправилност на изводите на съда, свързани с въпросите по чл.248, ал. 1, т. 3 НПК, и се прави искане определението да бъде отменено и делото върнато на прокуратурата за отстраняване на допуснатите според защитата отстраними съществени процесуални нарушения. Отделно се атакува и определението в частта, с която е потвърдена мярката за неотклонение „Задържане под стража“ по отношение на О. В.. Съображенията са ориентирани към продължителния период на задържане и отпадане опасността да се укрие или да извърши престъпление, като се предлага същата да бъде изменена в по – лека такава, а именно „домашен арест“, който да се контролира чрез гривна за електронно наблюдение.

Апелативният съд, като съобрази възраженията в жалбите, провери изцяло обосноваността и законосъобразността на определението в обжалваните му части и за да се произнесе, взе

предвид следното:

Жалбите са подадени в срок, от активно легитимирани страни и са процесуално допустими.

Разгледани по същество същите са неоснователни.

В разпоредителното заседание защитата и на двамата подсъдими е изразила претенции за прекратяване на съдебното производство поради допуснато съществено нарушение на процесуалните правила, попадащо в обхвата на разпоредбата на чл. 249, ал. 4, т. 1 НПК. Защитата на подсъдимия П. В. твърди, че в обстоятелствената част на обвинителния акт не била описана с необходимите факти помагаческата дейност на този подсъдим, а защитата на подсъдимия О. В. счита, че по отношение на П. В. все пак са били формулирани някакви твърдения относно даваните съвети, но не бил описан фактически предумисъла, за който бил обвинен подсъдимия О. В.. Гореизложеното нарушавало процесуалните права на подсъдимите.

Съдът е оставил без уважение така направеното искане, като е счел, че наведените доводи са несъстоятелни, тъй като дефицит и неяснота в твърдяната и относима към предмета на доказване фактология липсва. Съдът правилно е приел, че внесеният обвинителен акт отговаря на изискванията на чл. 246, ал. 2 НПК и съдържа всички факти и обстоятелства, които индивидуализират предявената на двамата подсъдими престъпна дейност, в това число и обвинението за съучастие. Съдът е счел, че процесуалният документ на обвинението съдържа изискуемия от закона минимум фактология, необходим за неговата формална валидност, която позволява изграждането на адекватна защита, без да я ограничава или нарушава.

Изводите на съда са правилни.

Минималните критериите за процесуална съответност на обстоятелствената част на обвинителния акт са детайлно очертани в разпоредбата на чл. 246, ал. 2 НПК и допълнително изяснени с ТР № 2/2002г. на ОСНК на ВКС. От л. 5 до л. 9 /следвайки номерацията в обвинителния акт/ прокурорът, воден от преценката си за доказателствена обезпеченост, е посочил какви действия е извършил всеки един от подсъдимите. Деятелността на О. В., като извършител, и на П. В., като помагач, е била описана с необходимото фактическо съдържание, включително и квалифициращите я признаци. Предявените на подсъдимия О. В. и подсъдимия П. В. обвинения са били ясно формулирани текстово и цифрово и по никакъв начин не са накърнени правата им да научат за извършването на какво престъпление и при каква форма на съучастие се търси наказателната им отговорност. Правната и цифровата квалификация по отношение на повдигнатите на двамата подсъдими обвинения е била изписана коректно и в обстоятелствената част и в диспозитива на обвинителния акт. Това удовлетворява в достатъчна степен изискването за фактическо описание на деянието на всеки един от подсъдимите.

Тук е мястото да се отбележи, че доколко и в каква степен посочените факти обезпечават или са относими към правната квалификация на инкриминираното деяние / каквото

възражение е поставено на вниманието на първата инстанция/ е въпрос, който прокурорът решава единствено и само на базата на формираното си вътрешно убеждение, което не подлежи на съдебен контрол във фазата на разпоредителното заседание, а е въпрос по същество на делото. Това е така, защото процесуалният акт, очертаващ границите на предмета на доказване и на съдебния процес, който следва да се развие, е обвинителният акт. С него обвиняемият разбира окончателно какво се твърди да е извършил /описателна част/ и за какво престъпление е обвинен /диспозитивна част/.

При положение, че в обвинителния акт са описани релевантните за повдигнатото обвинение факти, съобразно преценката на прокурора, то правото на защита на подсъдимите не е нарушено, защото те са запознати както с фактите, така и с правото, и съобразно тях могат да организират защитата си в открития състезателен процес.

При внимателен прочит на обвинителния акт е видно, че на л. 6 прокурорът ясно и точно е посочил, че след като се убедил, че взетото от О. В. решение, да умъртви съпругата си, е твърдо, П. В. решил да го улесни в извършване на престъплението, като му дал съвети и разяснения за начина на извършване на деянието, за мястото на извършване, за мястото на укриване на трупа и за начина, по който да бъде транспортиран, като обещал да му даде помощ след деянието за транспортирането и укриването на трупа в посочената местност „Кудин дол“. На л. 7 от обвинителния акт е описана и конкретната съзнавана помагаческа дейност, която П. В. е извършил след деянието в изпълнение на даденото обещание. По отношение на предумисъла на подсъдимия О. В. на страница 11 от обвинителния акт прокурорът е извел отделен извод, че това квалифициращо обстоятелство е налице, след като предварително е било взето от подсъдимите решение и планиране на конкретните действия за укриване на извършеното деяние. Този извод е бил направен въз основа на посочените в обстоятелствената част на акта хронологично факти, обективизиращи влошените отношения на двамата съпрузи, констатираната от В. изневяра на съпругата му ден преди деянието, взетото решение същия ден да я убие, осъществената среща между двамата подсъдими на следващия ден сутринта в жилището на П. В., споделеното от О. В. за изневярата на съпругата му и взетото решение да я убие, обсъждането как това да бъде сторено и дадените съвети и разяснения от П. В. в тази връзка, както и обещанието му да се даде помощ след деянието.

Поради това възражението на защитата на двамата подсъдими, че не било посочено съдържанието на твърдяната в обвинението форма на съучастие между двамата и предумисъла, поради което те не могат да разберат в какво точно са обвинени, е несъстоятелно и не може да бъде споделено.

По отношение на доводите на защитата на подсъдимия О. В. за допуснато нарушение от съда при разглеждане на въпроса по чл. 248, ал. 1, т. 5, пр. 1 НПК настоящият състав намира за необходимо да отбележи, че съобразно разпоредбата на чл. 249, ал. 3 НПК няма необходимата компетентност, поради липсата на предвиден въззивен контрол.

Досежно възраженията на защитата на подсъдимия П. В., че с действията е осъществен състава на престъплението по чл. 294, ал. 3 НК, а не по чл. 116, ал. 1, вр. чл. 20, ал. 2 НК,

настоящият състав намира, че същите касаят въпрос по същество и не следва да бъдат предмет на настоящия въззивен контрол.

Всичко посочено по-горе диктува извода, че обжалваното определение в частта, с която са оставени без уважение искането на защитата на двамата подсъдими за прекратяване на съдебното производство и връщане на делото на прокурора, е обосновано и законосъобразно и следва да бъде потвърдено, а подадената срещу него жалба оставена без уважение.

Не може да бъде уважено и искането на защитата на подсъдимия О. В. за изменение на мярката му за неотклонение „Задържане под стража“ в по – лека и в тази си част атакуваното определение също е обосновано и законосъобразно.

Първата инстанция е счела, че наред с наличието на обосновано предположение за съпричастност на този подсъдим към предявеното му обвинение, са налице и предвидените в закона опасности от укриване и извършване на престъпление. Продължителността на задържането му към момента според съда била в рамките на разумния срок съобразно фактическата и правна сложност на делото и неговия процесуален развой.

Проверявайки правилността на въпросното протоколно определение и в тази му част, съставът на въззивната инстанция намира, че установената до този момент по делото доказателствена съвкупност не е разколебала извода за съпричастност на подсъдимия О. В. към деянието, за което му е било повдигнато обвинение. Настоящият състав споделя и съображенията на основният съд, че и опасността от укриване и извършване на престъпление не е отпаднала, поради което също намира, че с оглед избягване риска от повторение на неправомерно поведение от страна на подсъдимия е налице необходимост от продължаващо задържане. Следва да бъде споделян извода, че тази опасност продължава да съществува реално и няма данни, които да минимизират интензитета ѝ до степен, налагаща изменението на взетата мярка за неотклонение в по – лека такава. Контролната инстанция намира също така, че от последното произнасяне на съда по мярката за неотклонение на този подсъдим до момента нови обстоятелства, които да налагат изменение на същата в по-лека, няма и не се сочат такива да са настъпили, освен изтеклия до момента срок на задържане.

Не може да се приеме обаче, че е надскочен и „разумният срок“, определен от правилата на ЕКЗПЧОС и НПК. Хода на съдебното производство, който е бил ритмичен, събрания до момента доказателствен материал въпреки фактическата и правна сложност на делото и своевременното му насрочване в съдебната фаза очертават съображенията за срока на задържане на подсъдимия над една година като несъстоятелни.

При така очертаната липса на основания за изменение на взетата спрямо подсъдимия О. В. мярка за неотклонение пред първата инстанция не е оставала друга процесуална възможност, освен да я потвърди, както и правилно е сторила.

С оглед гореизложеното Апелативният съд

ОПРЕДЕЛИ:

ПОТВЪРЖДАВА Определение от 13.12.2022 г. по нощд № 4620/22 г. на Софийски градски съд, НО, 18 състав, с което е оставено без уважение искането на защитата на подсъдимите О. В. и П. В. за прекратяване на съдебното производство и връщане на делото на Софийска градска прокуратура за отстраняване на допуснати процесуални нарушения и искането на защитата на подсъдимия О. В. за изменение на мярката за му неотклонение от „Задържане под стража“ в по-лека такава.

Определението е окончателно.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____